

BULETIN ICCRS

Numar special 2006

**Sufletul meu il preamareste pe Domnul
de Peter Thompson**

“Veni, Creator Spiritus” - “Vino, Duhule Sfinte” – acesta a fost strigatul care s-a inaltat din inima miilor de oameni care s-au adunat la Sf Liturghie solemnă în Piața Sf Petru. Dintre toate locurile, s-au adunat în palatul de gheață! Gheața a fost absentă dar locul ei a fost luat de focul Duhului Sfânt. Această liturghie face parte din celebrările organizate de ICCRS ca răspuns la invitația Papei Benedict al XV-lea adresată mișcărilor ecleziastice de a se aduna pentru celebrarea Veghiei de Rusaliile împreună cu el, în Piața Sf Petru. S-a simțit nevoia ca noi, RCC și cea mai mare mișcare ecleziastică din lume să celebrăm marea solemnitate a Rusaliilor într-un imn bucuros de lauda și sârbătoare.

Planificarea și executarea unui astfel de eveniment au necesitat cooperarea și sprijinul unui mare număr de persoane și ca răspuns la această chemare, un număr însemnat de comunități carismatice catolice din Italia cu reprezentanți la Roma s-au străduit din toate puterile să facă posibil acest eveniment. Lucrând împreună în unitate – un semn sigur al Duhului – toate tipurile de slujiri au fost asumate pentru a asigura o celebrare cu adevărat plină de Duhul Sfânt.

Celebrarea noastră a fost binecuvântată cu prezența a 2 din cei mai de seamă membri ai Bisericii și ai familiei RCC: pr Raniero Cantalamessa, OFM Cap și Pr Tom Forrest. CSSR.

Pr Raniero a dat mărturie că revarsarea Duhului Sfânt i-a schimbat viața total. El ne-a amintit că Duhul Sfânt lucrează în viața fiecăruia în 2 moduri. Primul este sfântirea persoanei. Darurile sale îi ajută pe oameni să devină mai buni în viața de zi cu zi. Dar există și un al doilea mod, care sprijină chemarea personală a fiecăruia. Carismele le sunt date oamenilor pentru a-i face capabili să slujească pe ceilalți. Să slujească în interiorul Bisericii și să îi evanghelizeze pe cei care sunt în afara acesteia. Ambele moduri de acțiune a Duhului Sfânt sunt semne ale harului lui Dumnezeu.

Al doilea vorbitor, Pr Tom a vorbit cu entuziasm sau obișnuit. Mai întâi, el ne-a amintit de câteva exemple din Biblie în care puterea Duhului Sfânt s-a manifestat în mod vizibil. Aceste exemple au fost luate atât din Vechiul, cât și din Noul Testament. Mai întâi a vorbit de istoria lui Moise, atunci când acesta a văzut rugul aprins. Acel moment i-a schimbat întreaga viață. Iar Pr Tom a spus că nu Moise a făcut să se aprindă acel rug, ci focul din rug l-a făcut pe Moise să se aprindă! A fost o explicație minunată a relației dintre Dumnezeu și om. Domnul este cel care alege momentul prielnic și tipul de experiență propice pentru a interveni în viața cuiva. Deschiderea omului la această acțiune poate face să se transforme profund întreaga lume. În a doua parte a discursului, Pr Tom i-a încurajat pe ascultători să primească puterea Duhului Sfânt în viețile lor. El vorbea și din perspectiva vârstei sale: “Am de gând să mor într-o zi, dar intenționez să mor ca și tânăr, deoarece puterea Duhului Sfânt nu mă va lăsa niciodată să îmbătrânesc”. De fapt, însăși prezența lui era cea mai bună mărturie că acest fapt era adevărat.

Ambii vorbitori ne-au îndemnat spre chemarea la sfântenie, roada Duhului (Gal 5/22- 23). Am fost îndemnați să strigăm către Duhul Sfânt, să strigăm Veni Creator Spiritus! Avem nevoie de Tine, Duhule Sfinte!”

Ambele discursuri i-au pregatit pe oameni pentru rugaciunea de revarsare a Duhului Sfânt care a urmat după acestea.

În acest timp am fost conduși într-o laudă minunată de către minunații instrumentiști și cei responsabili cu animarea laudei prin ascultarea Duhului. L-am laudat pe Dumnezeu cu mintile, vocile și trupurile noastre.

Cu siguranță una dintre cele mai minunate roade ale Reinnoirii Carismatice este lauda plină de bucurie care se manifestă în adunările acestea. Am fost conduși în rugăciune de către grupuri din țări opuse ale globului, din Italia și alte regiuni din Europa, iar din Mexico, Martin Valverde & The Antioquia Band.

Acești frați plini de har din ministerul de cântece, unși de Duhul Sfânt, s-au rugat și s-au bucurat prin darul muzicii și, deși aceasta se adresa mai mult celor tineri, i-a atras pe participanții de toate vârstele într-o laudă și premarire bucuroasă a lui Dumnezeu.

Din Coreea ne-au încântat frații și surorile din comunitatea din Kkottonghae, care ne-au captivat cu marea frumusețe a cântecelor și muzicii lor. Transformarea audinței a avut loc când aceștia s-au schimbat în costumele lor tradiționale și printr-un dans delicat adresat Domnului, i-au încântat pe toți privitorii.

Dumnezeu se bucură întru poporul său și când muzica și dansurile sunt făcute în cinstea și onoarea lui, ni se reamintesc în Teofania 2/17.

Apoi am trecut de la dansuri la tobe și alăturările tradiționale, care au marcat un ritm de exuberanță, într-atât de mult încât copiii lui Dumnezeu nu și-au mai putut stăpâni bucuria și au tresălit de bucurie în fața Regelui Regilor.

Dumnezeu ne-a creat ca ființe umane fizice, cu carne și sânge, emoții și trăiri. De multe ori noi suntem precauți cu privire la aceste aspecte, dar în scripturi vedem poporul lui Dumnezeu bucurându-se și laudându-l pe Dumnezeu în ipostaze care țin foarte mult de fizic.

Acest eveniment al Rusaliilor ne-a dat ocazia încă o dată să experimentăm bucuria Rusaliilor și să exprimăm această bucurie în puterea și prezența lui Dumnezeu, Duhul Sfânt.

Conferința Internațională Deschisă – Reinnoirea Carismatică – ieri, astăzi și mâine de Cyril Jhon

Experiența de a fi împreună în a doua zi de Rusalii – aproximativ 1000 de delegați din 84 de țări de pe toate continentele globului, veniți la Fiuggi – Italia, în perioada 5-9 iunie pentru Conferința Internațională Deschisă – a fost foarte asemănătoare cu experiența primelor Rusalii: “când a sosit ziua de Rusalii, erau toți împreună în același loc” (Fap 2,1). Evenimentul a fost incununația unei pregătiri și planificări laborioase, timp de mai mult de un an, din partea Consiliului ICCRS, Oreste Pesare, Claude Lopez și Biroul ICCRS din Roma, și a fost considerat ca un eveniment semnificativ pe parcursul pregătirii Aniversării a 40 de ani a RCC. Bucuria de a fi împreună, ca o familie, carismaticii din toată lumea, a fost atât de mare, încât am simțit împlinirea profetiei lui Ezechiel: “După 40 de ani îi voi strânge pe egipteni din mijlocul popoarelor în care au fost risipiți, și-i voi aduce înapoi în ținutul Patros, ținutul lor de bastina” (Ez 29, 13-14)

Tema Conferinței a fost “Reinnoirea Carismatică – ieri, astăzi și mâine”. Conferința a debutat cu celebrarea euharistică prezidată de Episcopul Joe Grech din Australia și concelebrată de un alt episcop și aproximativ 100 de preoți delegați. Allan Panozza, Președintele ICCRS, le-a adresat un

bun venit calduros participantilor. Vorbind de “RCC ieri” Dorothy si Kevin Ranaghan din SUA au dezvaluit binecuvantarile pe care Biserica le-a primit in ultimii 40 de ani prin intermediul Reinnoirii si de asemenea au discutat despre unele aspecte specifice ale RCC.

Tonul Conferintei a fost dat de mai multe profetii primite in timpul acesteia. Prin anumiti lideri, Domnul i-a indemnat pe cei prezenti dupa cum urmeaza: “Iata, Eu fac ceva nou...Vreti sa imi permiteti sa fac acest lucru nou? Cereti pur si simplu sa va arat rolul vostru individual in aceasta misiune care imbratiseaza lumea. Se apropie timpul, incercarea si exaltarea, suferinta si victoria vor veni peste poporul meu de aici. Nu va voi mai ingadui sa va ascundeti sub obroc. Pregatiti-va inimile pentru ceva nou. Puneti-va intrebarea daca veti ramane cu mine pe colina Calvarului, in moarte si victorie, ca un semn luminos al SPERANTEI si ADEVARULUI”

Allan Panozza a subliniat ca Botezul in Duhul Sfânt (Efuziunea) nu este numai pentru intreaga Biserica, ci pentru intreaga lume. Episcopul Christopher Prowse din Australia ne-a marturisit in timpul celebrarii euharistice ca acel cort in care ne aflam este precum cortul intalnirii lui Moise cu Yahve. Participantii au fost calauziti către un moment de pocainta colectiva de catre Fr Diego Jaramillor din Columbia si Moyses Azevedo din Brazilia.

Sora Nancy Keller din SUA si Jean Pliya din Benin au vorbit despre “RCC maine” si au accentuat nevoia de contiuna convertire si chemarea la sfintenie. Nevoia de a ne dezvolta in practicarea carismelor a fost subliniata de Fr Bart Pastor din Filipine si Kim Kollins din Germania. Reinaldo Bessera, din Brazilia, Matteo Calisi, din Italia, si Charles Whitehead din Marea Britanie s-au ocupat de unitatea in Duh in interiorul RCC si ecumensimul. Formarea maturitatii ecleziale a fost un alt subiect important, abordat de Jim Murphy din SUA si Michelle Moran din Marea Britanie. Pr Tom Forrest din SUA a vorbit despre proclamare si slujire, semne ale sperantei. Participantii au experimentat vindecarea in minte, trup si spirit in timpul slujirii de vindecare condusa de Jean Pliya si Fr Emmanuel Tusiime, Uganda.

Unul din momentele cheie ale Conferintei a fost vizita facuta pe 6 iunie de Arhiepiscopul Stanislaw Rylko, Prefect al Consiliului Pontifical pentru Laici. Adresandu-se participantilor, Arh. Rylko a felicitat RCC pentru ca promoveaza “cultura Rusaliilor” in Biserica si a multumit ICCRS-ului pentru slujirea evidenta pe care o aduce Bisericii. El i-a indemnat pe participanti: “Sfintenia, rugaciunea, comuniunea, formarea si proclamarea Cuvantului sunt intr-adevar dimensiuni fara de care misiunea noastra de a-l duce pe Cristos lumii nu poate da roade!”

Multi au dat marturie de vindecarea si umplerea cu Duhul Sfânt pe care le-au experimentat in timpul Sf Liturghii si in timpul Orei Sfinte, pe parcursul Conferintei. Sesiunile de lauda conduse de Andrew din Malta, Rosa din Spania si echipa lor au fost cu adevarat inaltatoare. Multi au dat marturie ca intalnirea si impartasirea cu alti frati si surori din alte colturi ale lumii a fost una din cele mai pretioase experiente ale Conferintei. Liturghia de incheiere si rugaciunea de invocare a Duhului Sfânt conduse de Episcopul Joe Grech au concluzionat acest eveniment exceptional calauzit si umplut de Duhul Sfânt.

Colocviul international al liderilor – Maturizarea in Duh de Michelle Moran

250 de lideri din RCC invitati s-au reunit din lumea intreaga. Am fost in mod special binecuvantati cu prezenta a 4 episcopi. O mare parte a colocviului a constat in discutii in grupuri mici, in care liderii au fost invitati sa-si impartaseasca experienta. Prima intrebare a fost despre aspectele centrale ale RCC. Problemele cheie care au rezultat au fost importanta de a le prezenta catolicilor botezul in Duhul Sfânt (efuziunea) si de a sublinia importanta acestuia; de asemenea, incurajarea exercitarii carismelor. Acestea au fost puse intr-o legatura stransa cu importanta faptului

de a avea o relatie personala cu Isus, cu evanghelizarea si cresterea continua in sfintenie. A doua intrebare ii incuraja pe lideri sa impartaseasca ceea ce simt ei ca Domnul ne spune in aceste timpuri. Din nou, temele cheie au fost importanta evanghelizarii, nevoia de formare si de promovare a noilor lideri tineri. De asemenea, s-a subliniat chemarea de a ne intoarce la prima noastra iubire si de a aprinde din nou flacara.

Cum se apropia si cea de-a 40-a aniversare a RCC, in prima seara am fost indemnati de Kevin Rannaghan sa privim in urma si sa reflectam la cateva din binecuvantarile zilelor de inceput ale RCC. Jim Murphy s-a folosit apoi de viata lui Moise pentru a ne ajuta sa intelegem din punct de vedere biblic simbolismul celor 40 de ani. Ni s-a reamintit faptul ca lui Moise, dupa ce i-a condus pe israeliti prin desert timp de 40 de ani, i s-a cerut sa se urce pe muntele Nebo pentru a vedea tara Canaanului, inainte de moartea sa (*Dt 32:48*). Trebuie sa marturisesc ca intotdeauna am simtit o parere de rau pentru Moise, care a dus tot greul si pana la urma nu a reusit sa intre in Tara Fagaduintei. Dar cand Moise a privit in urma la viata lui, si-a putut aduce aminte de atatea lucruri minunate. Si-a amintit cum a ramas fascinat si modelat de Domnul cand El i-a aparut in Rugul Aprins; de asemenea, si miracolul Marii Rosii. Si-a amintit cum perseverenta lui in post si rugaciune l-a ajutat pe israeliti sa castige batalia cu amaleciti. Si-a amintiti de asemenea si incercarile si cat de greu a fost cand a dat gres, cand si-a pierdut credinta si cand israelitii au cazut in idolatrie. Cu toate acestea, poate ca cel mai profund gand ramane acela ca atunci cand Moise infrunta moartea pe acel munte, el ramane indreptat cu privirea spre Tara Fagaduintei, plina de speranta viitorului glorios.

Sambata dupa-amiaza am avut parte de o intalnire tip atelier. Au fost trei interventii scurte, urmate de un timp in care participantii puneau intrebari. Charles Whitehead a prezentat cateva din provocarile si oportunitatile care apar atunci cand incercam sa lucram in maniera ecumenica. Christoff Hemberg din Germania a vorbit din experienta despre importanta faptului de a face loc in Reinnoire si liderilor tineri, pentru ca acestia sa se formeze si sa creasca. Apoi Cathy Brenti a examinat relatia dintre Noile Comunitati si Reinnoire.

Am incheiat seara cu o ora de adoratie in tacere in fata Sf Sacrament. Am fost incurajati sa ascultam ce spune Domnul, dar sa ramanem in tacere si daca e nevoie sa notam. Duminica dimineata am avut ocazia de a impartasi in micile noastre grupuri ceea ce am simtit ca ne-a spus Domnul. Cel mai important aspect al acestui feedback a fost ca Domnul ne reamintea importanta unitatii. Unitate in grupurile si comunitatile noastre, unitate intre lideri, unitate la nivel regional si national, unitate in RCC din lumea intreaga si unitate in Biserica.

Inainte de liturgia de incheiere de duminica dimineata, Allan Panozza ne-a impartasit cateva din aspectele viziunii ICCRS-ului pentru viitor. Ca de obicei, Allan ne-a reamintiti ca rolul central al ICCRS-ului este unul de slujire si ca noi trebuie sa incercam sa slujim oriunde este nevoie de noi. De asemenea, el ne-a aratat dificultatile financiare cu care se confruntă ICCRS-ul si i-a incurajat pe participant sa fie generosi in a spijini munca si slujirea ICCRS-ului.

Timpul scurt pe care l-am petrecut impreuna a fost binecuvantat din plin. Indemnul Domnului parea clar: trebuie sa fim crestini in care sa se manifeste din plin viata si darurile Duhului Sfânt (asta da provocare!) Suntem chemati sa fim evanghelizatori, sa impartasim aceasta binecuvantare cu cei din Biserica si din intreaga lume. Trebuie sa fim ambasadori ai reconcilierii, construind unitatea chiar in diversitate. Apoi, urmand exemplul lui Moise, in timp ce ne traim din plin chemarea noastra, trebuie sa formam si sa dam mantaua conducerii generatiilor urmatoare (*Dt 31, 1-8*). Toate acestea necesita o mai mare incredere in Domnul si o mai mare deschidere la noile cai pe care ne conduce Duhul Sfânt.

Veghe de Rusalii cu Sfantul Parinte

de Jim Murphy

ICCRS s-a folosit de prilejul sarbatorii Rusaliilor impreuna cu Sf Parinte pentru a acorda un timp de celebrare si reflectie cu ocazia implinirii a 40 de ani de Reinnoire Carismatica Catolica.

Evenimentele au fost programate in jurul momentului istoric al intalnirii dintre miscarile laice si ecleziale convocat de Sanctitatea Sa Benedict al XVI-lea in ajunul Rusaliilor. In 1998 s-a creat un precedent cand Papa Ioan Paul al II-lea a convocat pentru prima data de Rusalii o adunare a miscarilor ecleziale si laice.

Incurajati astfel de evenimentele din 1998 si 2004, RCC s-a mobilizat in forta pentru a-si aduce contributia la cei aproximativ 400.000 de oameni care s-au adunat in jurul actualului Sfant Parinte pentru vigilia solemna a Bisericii in ajunul Rusaliilor. Participantii proveneau din peste 110 miscari ecleziale si laice din toata lumea.

Rugaciunea solemna a fost ritmata de muzica atat traditionala, cat si contemporana. Un moment puternic al rugaciunii a fost atunci cand s-a intonat vechea rugaciune "Veni, Creator Spiritus". A fost ca si cum intreaga Biserica, din toata lumea, de-a lungul a 20 de secole, s-a unit pentru a canta un imn ceresc lui Dumnezeu, invocand revarsarea Duhului Sfant.

Multi vorbitori, reprezentanti ai diferitelor miscari ecleziale au avut ocazia de a se adresa un cuvânt Sf. Parinte. Patti Gallagher Mansfield, care a fost una din studentii care au participat la week-endul de la Duquesne, un moment crucial in istoria Reinnoirii Carismatice, a adresat un cuvânt Sf. Parinte din partea acestei miscari globale. In comentariul sau, Patti i-a vorbit Sf Parinte despre puterea transformarii pe care Botezul in Duhul Sfant a avut-o in viata ei. Ea a spus ca acest dar al Duhului Sfant le da persoanelor o iubire si o angajare reinnoita fata de Biserica. Privind direct la Pontif, d-na Mansfield a exclamant cu caldura: "Sfinte Parinte, va iubim si va oferim Sanctității Voastre si Bisericii iubirea si slujirea noastra". Patti a povestit mai tarziu că la aceste cuvinte, Sf Parinte si-a ridicat capul, a privit-o drept in ochi si a incuviintat cu caldura.

In discursul sau din timpul vigliei, Sf Parinte l-a prezentat pe Duhul Sfant drept Spiritul Creator. Pontiful a spus apoi ca noi, in calitate de oameni atinsi de Duhul Sfânt, si noi trebuie sa aratam grija si o buna administrare a creatiei lui Dumnezeu. El a spus de asemenea ca expresia "Duhul Creator" se refera la viata, astfel incat si noi trebuie sa fim preocupati sa protejam viata.

Atragand atentia ca libertatea in Duhul cere responsabilitate, Benedict al XVI-lea a spus: "Duhul Sfant doreste sa ne calauzeasca. Miscarile ecleziale vor si trebuie sa fie scoli ale libertatii, ale acestei adevarate libertati. Sa invatam in cadrul lor aceasta adevarata libertate, nu libertatea sclavilor care vor sa taie o felie din prajitura care apartine tuturor, chiar daca aceasta inseamna ca unii nu vor primi nimic".

In final, Papa a adresat un indemn miscarilor ecleziale sa i se alature intr-o mare lucrare misionara, cu scopul de a ajuta intreaga lume sa deschida portile lui Cristos.

Remarcile sale de incheiere au avut o adevarata calitate vizionara: "Duhul Sfant le da credinciosilor o viziune superioara asupra lumii, asupra vietii, asupra istoriei, si ii constituie ca pazitori ai unei sperante care nu dezamageste niciodata"

Muzica, rugaciunea, marturiile si invatatura papala au facut ca acea seara de sambata petrecuta pe treptele bazilicii Sf Petru sa insemne o experienta puternica. Cum priveai peste aceasta

vasta multime adunata din toate colturile lumii, puteai simti cum deasupra ei se pogora Duhul Creator.

CELEBRĂRILE DE RUSALII 2006: ASSISI, 9-11 IUNIE

PELERINAJ INTERNAȚIONAL LA ASSISI

De Linda Egusquiza

Este incredibil cum, de-alungul istoriei, Domnul a condus poporul Său spre a-L Lăuda. Nici noi nu facem excepție! După încântarea prilejuită de celebrările organizate de ICCRS, încă ne mai lipsește atingerea delicată a lui Dumnezeu pe care am experimentat-o noi cei care am participat la unul dintre evenimentele finale: pelerinajul la Assisi, acel pământ binecuvântat, înzestrat cu sfințenie extraordinară, unde au trăit copiii săi favoriți, Sfântul Francisc și Sfânta Clara.

Pelerinajul nostru a început la sfârșitul conferinței noastre de la Fiuggi. Am fost peste 300 de pelerini din toate cele 5 continente. Cele 5 autocare s-au deplasat cu veselie în sunetul rugăciunii și al laudei pelerinilor care priveau cu uimire maiestatea peisajului rural. În sfârșit am ajuns, iar inimile noastre tânjeau să continue lauda în locurile în care acești doi prieteni ai Lui Dumnezeu (Francisc și Clara) au fost consacrați.

După ce ne-am cazat, am cinat și am petrecut prima noastră noapte acolo, așteptând cu nerăbdare zorile. Dis de dimineață ne-am îndreptat către primul loc de întâlnire: Bazilica Sfântului Francisc! Îndrumătorul nostru spiritual Fr. Wahid Riad (Australia) a celebrat Sfânta Liturghie împreună cu alți 17 preoți care se aflau cu noi în pelerinaj. Liturghia a fost celebrată în Bazilica de sus: a fost superb! Eram înconjurați de peste 20 de fresce de Giotto și Cimabue care ne-au condus pas cu pas prin istoria lui Francisc. Acesta a fost primul dar pe care l-am primit de la Dumnezeu, deoarece ei un mai celebraseră niciodată liturghia în acel loc!

Apoi am petrecut ceva timp pentru a vizita Bazilica de jos, mormântul Sfântului Francisc (unde ne-am oprit pentru a-l omagia pe sfânt și pentru a-i prezenta cererile noastre), și Bazilica patriarhală a Sfintei Maria a Îngerilor: capela „Porziuncola”, locul unde Domnul i-a vorbit lui Francisc și i-a garantat faptul că toți aceia care cer iertare în acest loc obțin indulgență pleneră pentru toate păcatele lor (valabilă de-a lungul secolelor). Desigur, foarte mișcați de acest lucru, am cerut cu recunoștință acest har în meditațiile noastre!

Assisi este un loc sfânt pentru că pe oriunde mergi respiri un aer de pace și de bine. Este un mic colț de Cer care se întâlnește cu pământul și care invită pe oricine să cânte laude pentru milostivirea Domnului.

După un prânz delicios ne-am continuat pelerinajul cu o vizită la Bazilica gotică a Sfintei Clara. Femeie, plină de iubire pentru Isus, ai renunțat la viața ta pentru a contempla în slujirea Cuvântului. Am mers deasemenea la mănăstirea Sfântului Damian unde am putut înțelege mai bine sfințenia Sfântului Francisc. „Biserica Sfântului Damian” a fost primul răspuns la care Sfântul Francisc s-a gândit atunci când a fost chemat la vocația sa: el a auzit vocea Lui Isus spunând, „Francisc mergi și repară biserica mea pe care o vei vedea în ruine.” Săracul Sfânt s-a gândit că se referea la reconstruirea Bisericii Sf. Damian. Mult mai târziu el a înțeles că Isus se referea la reconstruirea Bisericii nu din punct de vedere al clădirii, ci al oamenilor care sunt mădulare vii ale Bisericii (Trupul Mistic al Lui Cristos).

Este uimitor să ne gândim la marea unitate care a existat între Francisc și Clara în misiunea care le-a fost încredințată: Francisc tânjea să –și petreacă tot timpul contemplându-L pe Dumnezeu, pe când frații săi considerau că predicarea pentru a atrage suflete la Dumnezeu era o necesitate mai stringentă. Clara a completat acest rol misionar și și-a desfășurat slujirea în singurătatea mănăstirii. Clara contempla, Francisc evangheliza (petrecând fiecare moment liber în contemplare desigur). Rugăciune și proclamare. Iubire în acțiune!

Sfântul Francisc este considerat unul dintre cei mai mari carismatici ai istoriei, nu atât pentru carismele și harurile extraordinare pe care le primise, cât mai ales pentru docilitatea sa și totala încredere în Tatăl Ceresc. El nu a compus doar “Cântecul creaturilor” (Lăudat să fii Domul meu...!), întreaga sa viață a fost un cântec de laudă pentru Creatorul Său.

La căderea nopții ne-am întors la hotelurile noastre pentru cină... dar ce era mai bun de abia acum avea să vină. La nouă seara ne-am reîntâlnit la Bazilica „Porziuncolei” și am petrecut un frumos moment de laudă, de recitare a sfântului rozariu, apoi am continuat cu o procesiune în exteriorul bazilicii, reîntorcându-ne în același sfânt loc, „Porziunca”... pur și simplu minunat!

Foarte devreme, a doua zi, am avut onoarea să participăm la Sfânta Liturghie în Bazilica Sf. Francisc, precum și la un moment extraordinar de laudă comună pentru Iubirea Lui Dumnezeu pentru creația sa, am cântat “Cântecul creaturilor”. După aceea ne-am luat câteva ore pentru a hoinări prin împrejurimi și pentru a face cumpărături pe străzile primitive din Assisi, și apoi, după prânz ne-am pregătit de plecare.

Într-adevăr, acest pelerinaj a avut impact pentru viețile noastre în multe moduri: pe scurt, am văzut atâta comuniune și solidaritate între oameni care erau atât de diferiți din punct de vedere cultural, al vârstei etc. urmând exemplul vieților acestor sfinți (Francisc și Clara) și trecând și prin alte dificultăți obișnuite (un autocar s-a defectat) și în aceia care au văzut mâna providențială a Lui Isus la treabă. Am fost siguri că Francisc și Clara mijlocesc pentru noi și că ei ne vor însoți până în ziua în care ne vom întâlni în locuința noastră finală. Atunci, împreună vom putea cânta cu o singură voce : Laudă Ție Domnul meu!

„Celebrarea euharistică din duminica Sfintei Treimi a fost punctul culminant al pelerinajului. A fost se pare providențial că am avut liturghia celebrată în bazilica de sus, unde Ioan Paul al II-lea i-a adunat pe toți responsabili spirituali pentru a-i încuraja pe fiecare să ducă pacea în lume. Nu putem uita deasemenea că această bazilică este aceea care în trecut a fost distrusă din cauza unui cutremur. Toate frescele lui Giotto, acum restaurate la frumusețea lor originală, au fost pentru ceva vreme, ceea ce unii jurnaliști numeau ”cel mai mare puzzle din lume”. Așa că atunci când la Evanghelia zilei am auzit “Mergeți și faceți ucenici din toate popoarele...”(M 28:19), această chemare a devenit realizabilă; sarcina “imposibilă” de a aduna toate popoarele sub Dumnezeul nostru, Unul în Trei Persoane, devenea posibilă, deoarece Domnul o dorea și El L-a trimis pe Duhul Său cu putere asupra tuturor celor mulți adunați în jurul Sfântului nostru Părinte, cu ocazia Rusaliilor din 2006. Tot ce avem nevoie acum, este să ne lăsăm conduși de Duhul Sfânt pentru a face puzzle-ul tuturor popoarelor, o singură frescă frumoasă sub un singur Păstor.”

CELEBRĂRILE DE RUSALII 2006:VEROLI, 11-16 IUNIE

ÎNTÂLNIREA CONSILIULUI ICCRS

De Allan Panozza

După evenimentele majore petrecute de Rusalii 2006, Consiliul Internațional s-a întâlnit pentru adunarea anuală. Locul de adunare ales pentru anul acesta a fost anticul oraș roman, Veroli, situat în munții Ernici, la sud de Roma. Au fost întâmpinați de către președinte patru noi membri, aflați la prima adunare consiliului lor, și au cerut scuze Walter Zimmerman (Chile) și Nicholas Chia (Singapore) care au fost în imposibilitatea de a participa.

Sesiunile consiliului începeau în fiecare dimineață cu o oră de Laude, timp în care eram atenți la cuvintele profetice prin care Domnul ne confirma direcția pentru aceea zi. Liturghia a fost celebrată în fiecare zi de Episcopul Grech și în fiecare zi a fost o oră Sfântă cu adorație în fața Preasfântului Sacrament.

Deoarece în 2005 nu a fost nici o adunare a consiliului din considerente financiare, această adunare a fost pe cât de importantă, pe atât și intensă. Înainte ca să înceapă propriu

zis adunarea, Episcopul Joe Grech din Australia a făcut o scurtă reflecție despre chemarea și desemnarea fiecărui membru al consiliului, precum și a Președintelui consiliului, apoi a lansat o provocare privind angajamentul membrilor la sarcinile importante pe care le au. Această provocare a constat în semnarea de către fiecare membru a unui document individual, prin care se angajează la o slujire deplină în munca ICCRS-ului.

Primul punct din agendă a constat într-o analiză detaliată asupra Conferinței și a Colocviului Responsabililor care a avut loc la Fiuggi. Consiliul a analizat diferite probleme apărute în cadrul Conferinței și au discutat despre posibile noi inițiative, așa cum au fost sugerate de delegați, acum fiind dezbătute de membri Consiliului. Deasemenea s-au discutat în detaliu rezultatele Exercițiilor Spirituale de la Ars, care au avut loc în septembrie 2005, care au reunit 853 de preoți din șaptezecișuina de țări, incluzând 16 episcopi și doi cardinali. La întâlnirea de la Ars s-a pregătit un program de rugăciune prin Franța, pregătit pe perioada ultimului an, și s-au primit de atunci multe reacții pozitive de la preoții din lumea întreagă. Cererea copleșitoare, irezistibilă adresată ICCRS-ului și Comunității Fericirilor (cosponsor al evenimentului), a fost aceea că datorită binecuvântărilor spirituale profunde, experimentate de aceia care au participat la eveniment, ar trebui organizată încă o sesiune de Exerciții Spirituale pentru preoți sub patronajul Sfântului Paroh de Ars. Allan Panozza și Oreste Pesare au făcut un raport asupra reprezentării lor din partea ICCRS-ului la Celebrrările Centenarului Azusa Street, care au avut loc de curând la Los Angeles, pentru a comemora revărsarea Duhului Sfânt la începuturile mișcării pentecostale în 1906.

Primul Institut Internațional pentru formarea Responsabililor Carismatici Catolici s-a desfășurat la Roma în perioada 5-24 iunie 2005, și a reunit 45 de studenți din 16 țări. Roadele acestui Institut au fost evaluate de consiliu ca fiind atât de benefice pentru responsabilii din RCC, încât s-a planificat un al doilea Institut care să aibă loc la Roma în perioada 3-23 iunie 2007. Jim Murphy (SUA) va fi iar directorul Institutului, cu un subcomitet format din directorul ICCRS (Oreste) și noul vicepreședinte ales în ICCRS, Michelle Moran (Anglia) vor colabora pentru a fi siguri că această inițiativă importantă va continua să ofere instruire pentru responsabili, atât privind abilitățile carismatice, cât și cele spirituale.

Consiliul a confirmat decizia de a continua studiile și asupra altor evenimente.

Allan Panozza și Oreste Pesare vor vizita România în septembrie 2006 pentru a participa la prima Conferință Națională din partea RCC. În octombrie 2006, membri ai comitetului executiv conduși de președinte vor călători în Chile pentru a se întâlni cu responsabilii din 24 de țări ale Americii Latine, reuniți la întâlnirea lor bianuală, anul acesta organizată în Santiago. Aceasta va oferi o ocazie pentru SRCCI să continue cu discuții importante cu responsabilii celor mai populate țări din cadrul Reînnoirii Carismatice Catolice, și căutăm să lucrăm mai îndeaproape cu Reînnoirea din această parte a lumii. În decembrie 2006, responsabilii din vasta regiune Asia Pacific vor avea o adunare inaugurală în Singapore pentru a forma un subcomitet ICCRS care să lucreze în această zonă a lumii, într-o manieră similară aceleia deja stabilite de ICCRS în Europa și Africa. Alte evenimente deasemenea programate sunt: o importantă Conferință de vindecare cu Școala de Rugăciune de Vindecare a lui Francis și a Judithei MacNutt, care se va ține în Jackson Ville (SUA) între 30 aprilie și 5 mai 2007; primul Congres Pan African în august 2007; și un Colocviu pe tema Carismele, programat a avea loc în Roma, cosponsorizat de Fraternitatea Catolică, în 2008.

Pe lângă alte discuții pe teme importante, Consiliul a dedicat mult timp să analizeze situația financiară a ICCRS-ului, și să planifice alte metode de a crește nivelul veniturilor din toată lumea. În același timp s-a dat o atenție considerabilă evaluării măsurilor care s-ar putea lua pentru scăderea nivelului cheltuielilor din Roma. Nu este prea ușor de a răspunde la această problemă, dar Consiliul simte că ceea ce trebuia făcut, s-a făcut pentru moment, și ca întotdeauna, restul îl lăsăm în grija providenței Lui Dumnezeu.

La sfârșitul celor cinci zile pline ale adunării, a fost necesar să avem alegeri pentru a înlocui doi membri care au trebuit să se retragă pentru că le expirase mandatul. Noii aleși, Robert Canton (SUA) și Fratele James Shin (Coreea de Sud) se vor alătura Consiliului la următoarea adunare care se va ține la Roma în aprilie 2007, și membrii actuali, Episcopul Grech, Reinaldo Beserra dos Reis, Michelle Moran și Peter Thompson au fost realesi pentru noul mandat. Datorită unei relații strânse între ICCRS și Fraternitatea Catolică, Consiliul a votat să nu mențină poziția pentru un reprezentant în Consiliu pentru comunitățile din lumea întreagă.

CELEBRĂRILE DE RUSALII – apendice:

Colocviul Internațional al Responsabililor “Maturizarea în Duh”

Declarație – scurt raport trimis către RCC, responsabililor cheie din toată lumea

Dragi prieteni, în timpul Colocviului ICCRS-ului din iunie 2006, responsabilii internaționali ai Reînnoirii Carismatice Catolice s-au întâlnit pe grupuri de limbă pentru a împărtăși experiențele lor. Ceea ce urmează este rezultatul acestor dialoguri.

Primul punct de discuție a fost despre aspectele esențiale ale RCC. Principalele lucruri subliniate au fost:

- a) prezentarea în rândul catolicilor a Botezului în Duh și sublinierea importanței acestuia
- b) Încurajarea folosirii carismelor
- c) Ajutarea oamenilor de a avea o relație personală cu Isus Cristos
- d) Necesitatea pentru evanghelizare
- e) Necesitatea de a crește în sfințenia personală.

Al doilea punct de discuție a pus întrebarea: Ce simțim că spune Domnul pentru RCC în acest moment? Cele mai frecvente răspunsuri subliniate au fost:

- a) necesitatea evanghelizării
- b) importanța formării responsabililor și formarea de noi responsabili
- c) importanța unității
- d) slujirea pentru săraci
- e) să fie deschis la noile lucruri ale Duhului
- f) reînnoirea la prima dragoste și reaprinderea focului.

Al treilea punct al discuției a dezbătut principalele probleme cu care responsabilii se confruntă în RCC. Problema pe care cei mai mulți au subliniat-o a fost aceea a lipsei de înțelegere și/sau acceptare a RCC din partea preoților și a ierarhiei.

Grupurile au subliniat și dificultatea de a construi unitatea/comuniunea,

atât în interiorul, cât și între grupuri și realități. Deasemenea au observat lipsa responsabililor cu spirit de rugăciune și a celor vizionari, și dificultăți personale ale responsabililor cum ar fi teama, păcatul, slăbiciunea umană, mândria și lipsa de umilință.

Sâmbătă 10 iunie responsabilii au avut un moment de rugăciune în tăcere în fața Preasfântului Sacrament. Din timpul acestui moment am simțit că Domnul ne spune ”nu lăsați să se stingă focul de la Rusalii, aveți bucurie în fața Domnului, aveți o viață spirituală mai profundă, înaintați în credință, în evanghelizare, fiți martori și slujiți săracilor, iubiți-vă unii pe alții, construiți și apărați unitatea și fiți deschiși la surprizele Duhului Sfânt”.

Grupurile au făcut și alte comentarii utile privind RCC în general, și unele sugestii pentru ICCRS în mod special, asupra cărora noi vom reflecta și le vom lua în considerare.

La Adunarea Consiliului ICCRS, care a urmat Colocvilului Responsabililor, noi am fost doar în poziția de a reflecta asupra rapoartelor grupurilor. Noi ne-am propus să facem acum un scurt raport pe care îl vom trimite Arhiepiscopului Rylko la Consiliul Pontifical pentru Laici. Vom face deasemenea și o scurtă declarație pe care o vom trimite Sfântului Părinte .

În iubirea Lui, Consiliul ICCRS

Cuvântarea lui Patti Gallagher Mansfield către Sfântul Părinte

Cuvântarea la Vesperele de Rusalii

Dragă Sfinte Părinte, din toată inima vă mulțumim pentru că ne-ați invitat să ne întâlnim cu Sanctitatea Voastră în această sărbătoare plină de slavă a Rusaliilor. Noi suntem fiii și fiicele Dvs.; suntem fiii și fiicele Bisericii, copiii Mariei, și suntem roadele Celui de al II-lea Conciliu Vatican.

Sfinte Părinte, mi s-a dat harul, în februarie 1967, să fiu botezată în Duhul Sfânt la niște exerciții spirituale pentru studenții de la Universitatea Duquesne, care marcau începuturile Reînnoirii Carismatice Catolice. Imediat m-am întors la Documentele Conciliului Vatican II pentru ghidare în înțelegerea experienței pe care am trăit-o. Ce am citit în Lumen Gentium, 12, despre darurile carismatice m-a încurajat să fiu deschisă Duhului Sfânt și surprizelor Lui. Fiecare mișcare și comunitate are propria istorie deosebită, dar în fiecare există aceeași realitate: ”Iubirea Lui Dumnezeu s-a revărsat în inimile noastre prin Duhul Sfânt, Cel dăruit nouă.”(Rm 5:5).

Sfinte Părinte, vă mulțumim pentru că ne iubiți. Vă mulțumim pentru constantul sprijin și pentru încurajare.

Vă mulțumim pentru că ne spuneți că sunteți un prieten al mișcărilor și că noi suntem un semn al Noii Primăveri. Isus spune: “Dacă mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu” (In 14:23), iar noi suntem gata să primim cuvântul Dvs., Sfinte Părinte, și de a urma indicațiile Dvs., pentru că vă iubim.”

Sf.Caterina de Siena îl numea pe Papa din vremea ei “Tăticul, dulcele Cristos pe pământ”. Noi ne facem ecoul tandreței și afecțiunii ei, numindu-vă azi, pe Dvs., Papa Benedict al XVI-lea, “dulcele Cristos pe pământ” al nostru. Ne punem în serviciul Dvs. cu toată disponibilitatea, pentru Noua Evanghelizare. “Căci nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Isus Cristos, Domnul, iar noi înșine suntem slugile voastre, pentru Isus.”(2Cor.4:5)

Sfinte Părinte, ați strigat către Biserică și lume: ”Deus Caritas Est!” Permiteți-ne să ne alăturăm Dvs. în a proclama că Isus Însuși este mărgăritarul de mare preț și comoara ascunsă în ogor, care merită să renunți la tot pentru a o avea.(Mt.13:46).

Vă mulțumim Sfinte Părinte, pentru că ne-ați chemat aici, în inima Bisericii, pentru că aici noi descoperim vocația pe care o împărtășim ca și mișcări ecleziale și noi comunități. Vocația noastră este Iubirea! Astăzi ne însușim cuvintele Sfintei Tereza de Lisieux și spunem: ”În inima Bisericii, Mama noastră, noi dorim să fim și vom fi iubire!”

Patti Gallagher Mansfield

Reînnoirea Carismatică Catolică din New Orleans

SRCCI prezintă-

Școala de Rugăciune de Vindecare Francis& Judith Mc Nutt și

pelerinaj în locurile sfinte

30 aprilie- 5 mai 2007

Wyndham Jacksonville

Hotel Riverwalk

Jacksonville,
Florida , SUA

Dragi frați și surori în Cristos,

ICCRS este implicat în aprofundarea înțelegerii și aprecierii noastre privind Carisma de Vindecare. Această incursiune de descoperire mai profundă a început în 1995 la San Giovanni Rotondo, în casa lui Padre Pio, când am găzduit un congres de vindecare în apropiere de Foggia, unde 30.000 de oameni s-au alăturat ICCRS-ului pentru a celebra iubirea vindecătoare a Lui Isus prin sacramentul ungerii bolnavilor conferit de regretatul Fr. Emiliano Tardif.

În 2001 la Roma, ICCRS a prezentat împreună cu Consiliul Pontifical pentru Laici un colocviu cu privire la slujirea de vindecare în Reînnoirea Carismatică urmând tematica documentului “Instruire privind Rugăciunea de Vindecare”, emis de Congregația pentru Doctrină și Credință. Ca Președinte al ICCRS-ului am promis atunci că vom continua să oferim ocazii pentru o mai mare înțelegere a Carismei Vindecării. O comisie doctrinală ICCRS formată sub președinția Episcopului Joseph Grech (Australia) a emis recent un document care tratează acest subiect important, document care va fi disponibil la nivel internațional al Reînnoirii, foarte curând.

Acum călătoria continuă! ICCRS va prezenta o conferință de vindecare cu Școala de Rugăciune de Vindecare Francis & Judith Mc Nutt, în Jacksonville, Florida, care va fi sponsorizat de Comitetul de Slujire Național al Statelor Unite. Prezentatorii principali vor fi Francis și Judith Mc Nutt, amândoi fiind activi în această slujire de mulți ani. Ne amintim de Francis ca fiind un pionier în slujirea de vindecare după revărsarea Duhului Sfânt în faimoasele exerciții spirituale de la Duquesne din 1967. Ca puncte de atracție suplimentare sunt incluse Liturgia zilnică, o sesiune de vindecare carismatică, și ocazia unui pelerinaj de o zi la Sanctuarul Marian din America de Nord, în apropierea istoricei St. Augustine, Florida. Acesta este deasemenea locul unde membrul comitetului ICCRS Jim Murphy a început celebrul său drum, timp de 18 luni, prin America, târând după el o cruce de lemn.

Vă invit să vă alăturați nouă în Jacksonville între 30 aprilie și 5 mai 2007, pentru a continua călătoria ICCRS-ului. Vă îndemn să trimiteți delegați din grupurile de rugăciune sau comunități pentru a participa la acest eveniment semnificativ. ICCRS este puternic implicat în chemarea Papei Ioan Paul al II-lea și a Papei Benedict al XVI-lea pentru maturitate eclezială pentru a putea sluji Biserica și Reînnoirea Carismatică Catolică din lumea întreagă. Sunt nerăbdător să salut pe mulți dintre voi în Jacksonville, Florida, pe 30 aprilie 2007.

Pliante cu toate detaliile și costurile vor fi disponibile foarte curând.

Allan Panozza, Președinte ICCRS

BULETIN ICCRS

Numar special 2006

CELEBRAREA RUSALIILOR 2006 – Apendice: _

SFANTUL PARINTE CU OCAZIA AJUNULUI RUSALIILOR

“Miscarile Ecleziale vor si trebuie sa fie scoli de libertate si viata”

Omilie rostita de Benedict al XVI-lea, in timpul vesperelor, in ajunul Rusaliilor, in care el a adresat un mesaj pentru Intalnirea cu Miscarile Ecleziale si Noile Comunitati in Piata Sf. Petru, 3 iunie 2006.

Dragi Frati si Surori: Ati venit in Piata Sf. Petru in seara aceasta in numar foarte mare sa luati parte la Veghea de Rusalii. Va multumesc din inima. Apartineti diferitelor culturi nationale si îi reprezentati aici pe toti membrii Miscarilor Ecleziale si a Noilor Comunitati, adunati spiritual in jurul succesului lui Petru pentru a proclama bucuria credintei in Isus Cristos si pentru a reinnoi angajamentul de a fi discipoli credinciosi in timpul nostru.

Va multumesc pentru participarea voastra si transmit salutarile mele cordiale fiecaruia dintre voi. Gandurile mele pline de afectiune se indreapta in primul rand catre Cardinali, catre venerabilii mei Frati intru Episcopat si catre Preoti si catre persoanele consacrate.

Ii salut pe cei insarcinati cu numeroasele voastre Asociații Ecleziale care arata cat de vie este actiunea Duhului Sfant printre Poporul lui Dumnezeu. Ii salut pe organizatorii acestui eveniment extraordinar, si in special pe aceia care lucreaza in cadrul Consiliului Pontifical pentru Laici, impreuna cu Episcopul Josef Clemens, Secretar, si Arhiepiscopul Stanislaw Rylko, Presedinte, caruia ii sunt de asemenea, recunoscator pentru cuvintele cordiale de la inceputul Liturgiei Vesperelor.

Imi vine in minte intalnirea similara care a avut loc in aceeași Piata pe 30 mai 1998 cu iubitul Papa Ioan Paul al II-lea. Un mare evanghelizator al timpului nostru, el v-a insotit si v-a călăuzit de-a lungul Pontificatului sau.

El a descris in multe ocazii, asociatiile si comunitatile voastre, ca fiind “providentiale”, in special pentru ca Duhul Sfant se foloseste de ele pentru a retrezi credinta in asa de multe inimi crestine si pentru a le revela vocatia pe care au primit-o la Botez. De asemenea, ii ajuta sa fie martori ai sperantei umpluti cu acest foc de iubire care este asezat asupra noastra chiar de Duhul Sfant.

Sa ne intrebam acum, la aceasta Veghe de Rusalii, cine sau ce este Duhul Sfant? Cum putem sa il recunoastem? Cum ajungem la el si cum ajunge el la noi? Cum actioneaza el? Marele imn de Rusalii al Bisericii prin care incep Vesperele: “Veni, Creator Spiritus... Vino, Duhule Sfant” ne da un prim raspuns. Imnul se refera aici la primele versete ale Bibliei care descriu creatia universului cu recurgere la imagini.

Biblia spune in primul rand ca Duhul lui Dumnezeu se plimba deasupra haosului, deasupra apelor abisului.

Lumea in care traim este lucrarea Duhului Sfânt. Rusaliile nu sunt doar originea Bisericii si deci intr-un mod special sarbatoarea ei; Rusaliile reprezinta de asemenea, sarbatoarea creatiei. Lumea nu exista prin sine insasi; este adusa la viata de Duhul creator al lui Dumnezeu, prin puterea creatoare a Cuvantului lui Dumnezeu. De aceea, Rusaliile reflecta de asemenea, intelepciunea lui Dumnezeu. In largimea si in atotcuprinzatoarea logica a legilor sale, intelepciunea lui Dumnezeu ne permite sa zarim ceva din Duhul sau Creator. Solicita admiratie reverentiala din partea noastra.

Chiar acei oameni care, ca si crestini, cred in Duhul Creator, devin constienti de faptul ca nu putem folosi lumea si materia numai pentru actiunile si dorintele noastre; ca trebuie sa consideram creatia un dar care nu ne-a fost dat pentru a fi distrus, ci pentru a deveni Gradina lui Dumnezeu, deci pentru barbati si femei.

In fata multelor forme de abuz fata de pamant pe care le vedem astazi, sa ascultam, _____ geamatul creatiei despre care vorbeste Sf. Paul (Rm 8, 22); sa incepem prin a intelege cuvintele apostolului, ca creatia asteapta cu nerabdare revelarea faptului ca noi suntem copiii lui Dumnezeu, sa fim eliberati de scalvie si sa obtinem slava lui.

Dragi prieteni, vrem sa fim acesti copii ai lui Dumnezeu pe care ii asteapta creatia si putem sa devenim pentru ca Dumnezeu ne-a facut astfel prin Botez. Da, creatia si istoria asteapta barbati si femei care sunt cu adevarat copii ai lui Dumnezeu si se comporta ca atare.

Daca privim la istorie, vedem cum creatia a prosperat pe langa manastiri, intocmai cum prin trezirea Duhului lui Dumnezeu in inimile oamenilor stralucirea Duhului Creator a fost restaurat si pe pamant, o splendoare care a fost innoata si uneori chiar stinsa de barbaritatea maniei umane pentru putere.

Pe deasupra, acelasi lucru s-a intamplat inca o data in jurul lui Francisc de Asissi si s-a intamplat peste tot pe masura ce Duhul lui Dumnezeu a penetrat inimile, Duh pe care imnul nostru il descrie ca lumina, iubire si putere.

Astfel, am descoperit un raspuns initial la intrebarea ce este Duhul Sfânt, ce face el si cum il putem recunoaste. El vine sa ne intalneasca prin creatie si frumusetea ei.

Totusi, in decursul istoriei umane, un strat gros de murdarie a acoperit creatia buna a lui Dumnezeu, care a facut dificil daca nu imposibil sa percepem in ea reflexia Creatorului, cu toate ca cunoasterea existentei Creatorului este retrezita in noi mereu innoita, parca spontan, in fata privelistii apusului la mare, intr-o excursie la munte sau in fata unei flori care tocmai a inflorit. Dar Duhul Creator ne vine in ajutor. El a intrat in istorie si ne vorbeste intr-o maniera noua. In Isus Cristos, Dumnezeu Insusi s-a facut om si ne-a permis, sa spunem asa, sa aruncam o privire in intimitatea lui Dumnezeu Insusi. Si acolo noi vedem ceva total neasteptat: in Dumnezeu, exista un "Eu" si un "Tu". Dumnezeu misterios nu este o singuratate infinita, el este un eveniment al iubirii. Daca privind la creatie credem ca putem sa ghicim pe Duhul Sfânt, Dumnezeu Insusi, mai degraba ca matematica creativa, ca o forta care modeleaza legile si ordinea lor, si atunci, cu atat mai mult, de asemenea, ca si frumuseti - acum realizam: Duhul Sfânt este o inima, El este iubire.

Fiul care vorbeste Tatalui, exista, si ei sunt unul in Duhul, care constituie, sa spunem, atmosfera de a da si de a iubi care ii face un singur Dumnezeu. Aceasta unitate de iubire care este Dumnezeu, este o unitate, mult mai sublima decat unitatea celei mai indivizibile particule care ar putea exista. Dumnezeu Treimic este unul si singurul Dumnezeu. Prin Isus, parca ne-a permis sa aruncam o privire asupra lui Dumnezeu, in intimitatea Lui. Ioan, in Evanghelia sa, exprima acest lucru astfel: "Pe Dumnezeu nimeni nu L-a vazut vreodata; Fiul cel Unul-Nascut, Care este in sanul Tatalui, Acela L-a facut cunoscut." (In 1,18). Isus nu numai ca ne-a lasat sa privim in intimitatea lui Dumnezeu; prin el, Dumnezeu insusi iese la iveala, parca, din intimitatea lui si vine sa ne intalneasca. Aceasta s-a intamplat mai ales in viata, patima, moartea si invierea sa; in cuvintele sale.

Isus, totusi, nu se multumeste doar sa vina sa ne intalneasca. El vrea mai mult. El vrea unitate. Acesta este intelesul imaginii banchetului si a nuntii. Nu numai ca noi trebuie sa stim ceva despre el, dar prin el trebuie sa fim trasi la Dumnezeu. Din acest motiv el a trebuit sa moara si sa

invie, de vreme ce acum el nu mai poate fi gasit nici intr-un loc specific, dar Duhul Sau, Duhul Sfant, emana din el si intra in inimile noastre, in felul acesta unindu-ne cu Isus insusi si cu Tatal, Dumnezeuul Treimic.

Rusaliile inseamna următorul lucru: Isus, si prin el Dumnezeu Insusi, chiar vine la noi si ne atrage spre el. “El l-a trimis inainte pe Duhul Sfant” – asa spun Scripturile. Ce efect are acest lucru? As vrea, inainte de toate, sa punctez doua aspecte: Duhul Sfant prin care Dumnezeu vine la noi, ne aduce viata si libertate. Sa privim la ambele lucruri un pic mai îndeaproape.

“Am venit ca ei sa aiba viata si sa o aiba din plin”, spune Isus in Evanghelia dupa Ioan (10,10). Viata si libertatea: acestea sunt cele doua lucruri pe care toti le castigam. Dar ce inseamna aceasta – unde si cum gasim “viata”?

Cred ca marea majoritate a fiintelor umane in mod spontan au aceeasi notiune despre viata ca si fiul risipitor din Evanghelie. Si-a primit partea sa din mostenire si apoi se simte liber; in fond, ceea ce el a vrut a fost sa nu mai traiasca incarcat cu indatoririle de acasa, ci doar sa traiasca. Voia tot ce viata ii putea oferi. Voia sa se bucure de ea pe deplin – traind, doar traind, scufundat in plinătatea vietii, fara sa piarda nimic din lucrurile de valoare pe care ea i le putea oferi.

La sfarsit, s-a trezit avand grija de porci si chiar invidiind acele animale – viata lui a devenit asa de nefolositoare si de goala. Si libertatea lui s-a dovedit astfel nefolositoare.

Cand oamenii vor de la viata sa intre in posesia ei, ea devine foarte goala si saraca; este usor sa sfarsesti cautand refugiu in droguri, in mari deceptii. Si infatisarea de inoaiata daca, in final, viata chiar este un bine. Nu, noi nu vedem viata in felul acesta. Cuvintele lui Isus despre viata se gasesc din plin in discursul despre Bunul Pastor. Cuvintele lui sunt puse intr-un dublu context.

Cu privire la pastor, Isus ne spune ca el isi da viata: “Nimeni nu il ia de la mine (sufletul meu), ci eu insumi il pun.” (cfr. In 10, 18). Se gaseste doar in daruirea vietii; viata nu se gaseste cautand sa o posezi. Aceasta este ceea ce trebuie sa invatam de la Cristos; si Duhul ne invata ca acesta este pur si simplu un dar care este daruirea de sine a lui Dumnezeu. Cu cat cineva isi da viata mai mult pentru ceilalti, pentru binele insusi, cu atat mai abundent curge raul vietii.

In al doilea rand, Domnul ne spune ca viata, se dezvaluie mergand cu pastorul care este familiarizat cu pajistea – locurile unde curg izvoarele vietii.

Noi gasim viata in comuniune cu Cel care este viata in persoana – in comuniune cu Dumnezeu cel viu, o comuniune in care suntem introdusi de Duhul Sfant, care este numit in imnul Vesperelor “fons vivus”, izvor de viata. Pajistea unde curg izvoarele vietii este Cuvantul lui Dumnezeu asa cum il gasim in Scriptura, in credinta Bisericii. Pajistea este Dumnezeu insusi pe care invatam sa il recunoastem in comuniunea de credinta prin puterea Duhului Sfant.

Dragi prieteni, Miscarile s-au nascut chiar din setea de viata adevarata; sunt miscari pentru viata in toate sensurile. Acolo unde adevaratul izvor de viata nu mai curge, acolo unde oamenii doar isi insusesc viata in loc de a o darui, oriunde oamenii sunt gata sa dispuna de viata nenăscută pentru ca pare ca ocupa spațiu in vietile lor, acolo viata celorlalti este cel mai mult in risc.

Daca vrem sa protejam viata, atunci trebuie, mai presus de orice, sa redescoperim sursa vietii; atunci viata insasi trebuie sa reiasa la iveala in intrega sa frumusetate si in intregul sau sublim; atunci noi trebuie sa ne lasam sa fim animati de Duhul Sfant, izvorul creativ al vietii.

Tema libertatii tocmai a fost mentionata. Plecarea fiului risipitor este strans legata de temele vietii si libertatii. El a dorit viata si de aceea a dorit sa fie pe deplin eliberat. A fi liber, din aceasta perspectiva, inseamna sa fii in stare sa fac tot ceea ce imi place, nu sa fii tinut sa accept orice alt criteriu sau un criteriu mai presus decat mine insumi. Inseamna sa urmez propriile dorinte si doar vointa mea proprie.

Cei care traiesc astfel foarte curand se lovesc de altii care vor sa traiasca in acelasi mod. Inevitabila consecinta al acestui concept egoist de libertate este violenta si distrugerea reciproca a libertatii si a vietii.

Sfanta Scriptura, pe de alta parte, conecteaza conceptul de libertate cu acela al infierii. Sf. Paul spune: “Pentru ca n-ati primit iarasi un duh al robiei, spre temere, ci ati primit Duhul infierii, prin care strigam: Avva! Parinte!” (Rm 8, 15). Ce inseamna aceasta? Sf. Paul presupune sistemul

social al lumii antice in care existau sclavi. Ei nu detineau nimic, asa incat ei nu puteau fi implicati in desfasurarea normala a lucrurilor.

Respectiv, exista fii care sunt si mostenitori si de aceea preocupati de pastrarea si buna administrare a proprietatii sau de pastrarea Statului. De vreme ce erau liberi, aveau si responsabilitati.

Traind pe fundalul social al aceluia timp, principiul ramane valabil: libertatea si responsabilitatea merg mana in mana. Adevarata libertate este demonstrata in responsabilitate, intr-un mod de a se comporta in care cineva ia asupra sa o responsabilitate impartita fata de lume, pentru sine si pentru ceilalti. Fiul, caruia ii apartin lucrurile, si care, prin urmare, nu lasa sa fie distruse, este liber. Toate responsabilitatile lumesti de care am vorbit sunt, cu toate acestea responsabilitati parțiale pentru o arie specifica, un Stat specific etc.

Duhul Sfânt, pe de alta parte, ne face fii si fiice a lui Dumnezeu. Ne implica in aceeasi responsabilitate pe care Dumnezeu o are fata de lumea sa, fata de intreaga omenire. El ne invata sa privim lumea, pe ceilalti si pe noi insine cu ochii lui Dumnezeu. Noi nu facem binele ca sclavii care nu sunt liberi sa actioneze altfel, dar il facem pentru ca suntem in mod personal responsabili fata de lume; pentru ca iubim adevarul si bunatatea, pentru ca il iubim pe Dumnezeu si de aceea iubim creaturile sale. Aceasta este adevarata libertate la care Duhul Sfânt vrea sa ne conduca.

Miscările Ecleziiale vor si trebuie sa fie scoli ale libertatii. Sa invatam in ele aceasta adevarata libertate, nu libertatea sclavilor care doresc sa taie ei insisi o felie de tort care apartine tuturor chiar daca aceasta inseamna ca unii sa nu ia nimic.

Noi vrem adevarata, marea libertate, libertatea de mostenitori, libertatea de copii ai lui Dumnezeu. In aceasta lume, asa de plina de forme fictive de libertate care distrug mediul si fiinta umana, sa invatam adevarata libertate prin puterea Duhului Sfânt; sa construim scoala libertatii; sa aratam celorlalti prin vietile noastre ca suntem liberi si cat de frumos este sa fii cu adevarat liber cu adevarata libertate a copiilor lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt, daruind viata si libertatea, da de asemenea si unitatea. Sunt trei daruri care sunt inseparabile unul de celalalt. Deja am mers prea departe: dar lasati-ma sa spun un scurt cuvânt despre libertate.

Pentru a o intelege, am putea gasi de folos o propozitie care la prima vedere pare mai degraba sa ne distanțeze de ea. Isus I-a spus lui Nicodim, care a venit la el noaptea cu aceasta intrebare: "Vantul sufla unde vrea el" (In 3,8). Dar vointa Duhului nu este arbitrara. Este vointa adevarului si a bunatatii. De aceea el nu sufla oriunde, dintr-un loc in altul; respiratia sa nu este risipita dar ne aduce impreuna pentru ca si adevarul si dragostea uneste.

Duhul Sfânt este Duhul lui Isus Cristos, Duhul care uneste pe Tatal cu Fiul in iubire, care in unicul Dumnezeu daruieste si primeste. El ne uneste atat de strans, incat Sf. Paul odata a spus: "Voi sunțeti unul in Isus Cristos"(Gal 3,28). Prin suflarea sa Duhul Sfânt ne impinge catre Cristos. Duhul Sfânt lucreaza trupește; el nu actioneaza doar subiectiv sau "spiritual".

Cristos inviat a spus discipolilor sai, care presupuneau ca vedeau doar un "duh": "Eu insumi sunt; pipaiti-ma si vedeti ca duhul nu are carne si oase, precum ma vedeti pe mine ca am" (Lc 24,39). Aceasta este valabila pentru Cristos Inviat in orice perioada a istoriei. Cristos Inviat nu este o fantoma, nu este nici doar duh, un gand sau doar o idee.

El ramane intrupat – este Cel Inviat care a luat carnea noastra- si intotdeauna continua sa isi contruiasca trupul sau, facandu-ne trupul sau. Duhul sufla unde vrea el si vointa lui este unitatea intrupata, o unitate care intalneste lumea si o transforma.

In Scrisoarea sa catre Efeseni, Sf. Paul ne spune ca acest Trup al lui Cristos, care este Biserica, are articulatii (cfr. 4,16) si chiar le denumeste: exista apostoli, profeti, evanghelisti, partori si invatatori (cfr. 4,12). In darurile sale, Duhul este multiplu - vedem asta aici. Daca privim in istorie, daca privim la adunarea Sa aici in Piata Sf. Petru, atunci realizam ca el inspira mereu daruri noi, vedem cat de diferite sunt trupurile pe care el le creeaza si cum lucreaza el trupește intr-un mod mereu nou.

Dar in el multiplacitatea si unitatea merg mana in mana. El sufla unde vrea. El o face atat de surprinzator, in locuri neasteptate si in moduri nemaiauzite inainte. Si face aceasta prin aceasta diversitate si corporalitate! Si aici se vede exact ca diversitatea si unitatea sunt inseparabile.

El vrea diversitatea voastra si vrea sa fiti un singur trup, in unire cu ordine permanente – articulatiile – Bisericii, cu succesorii apostolilor si cu succesorul Sf. Petru. El nu micsoareaza efortul nostru de a invata sa ne relationam unul cu celalalt; dar ne arata, de asemenea, ca el lucreaza cu o viziune a unui singur trup si in unitatea unui trup. Exact in modul acesta unitatea isi obtine puterea si frumusetea.

Fie ca voi să participați la edificarea unui singur trup! Pastorii trebuie sa fie atenti sa nu stinga Duhul (cfr. Tes 5,19), iar voi să nu incetați sa aduceti darurile voastre intregii comunitati.

Inca o data, Duhul sufla incotro vrea el. Dar vointa lui este unitatea. Ne atrage la Cristos prin Trupul Sau.

“De la Cristos”, ne spune Sf. Paul, “tot trupul bine alcatuit si bine incheat, prin toate

legaturile care ii dau tarie, isi savarseste cresterea, potrivit lucrarii masurate fiecaruia dintre madulare, si se zideste intru dragoste” (Ef 4,16).

Duhul Sfant doreste unitatea, doreste totalitatea. De aceea, prezenta lui este aratata in final mai presus de toate in zelul misionar. Oricine se intersecteaza cu ceva adevarat, frumos si bun in viata sa – adevarata comoara, perla pretioasa – se grabeste sa o imparta pretutindeni, in familie si la munca, in toate contextele vietii sale.

El face asta fara nici o frica, pentru ca stie ca a primit adoptia ca fiu; fara nici o prezumtie, pentru ca totul este un dar; fara descurajare, pentru ca Duhul lui Dumnezeu precede actiunile sale in “inima” oamenilor si ca o samanta in cele mai diverse culturi si religii.

El face aceasta fara retineri pentru ca poarta o bucata din vestea cea buna care este pentru toti oamenii si pentru toata omenirea.

Dragi prieteni, va rog sa colaborati si mai mult, mult mai mult, cu ministerul apostolic universal al Papei, deschizand usile lui Cristos.

Aceasta este slujirea cea mai buna a Bisericii pentru barbati si femei, in special pentru saraci, astfel incat viata persoanei, o ordine mai dreapta in societate si coexistenta pacifica intre natiumi sa poata gasi in Cristos piatra din capul unghiului pe care sa se construiasca o civilizatie veritabila, civilizatia iubirii. Duhul Sfant ofera credinciosilor o viziune superioara asupra lumii, a vietii, istoriei si ii face pastratori ai sperantei care nu dezamageste niciodata.

De aceea, sa ne rugam lui Dumnezeu Tatal, prin Domnul nostru Isus Cristos, astfel incat celebrarea Solemnitatii Rusaliilor sa fie ca o flacara arzatoare si ca un vant navalnic pentru viata crestina si pentru misiunea intregii Biserici.

Pun intentiile Miscarilor si Comunitatilor voastre in inima Preasfintei Fecioare Maria, prezenta in Cenacol impreuna cu apostolii; fie ca ea sa fie cea care il implora pe Dumnezeu sa le recunoască.

Asupra voastra a tuturor invoc o revarsare a darurilor Duhului, astfel incat si in timpul nostru, noi sa putem trai experienta unor noi Rusalii. Amin!”